

→ “Otac hrabrost” Borisa Bakala na Igrama

Dubrovčanima i gradu ovom je pričom vraćena duša

POETIČNOST

Nezaboravan je kraj, ravan finalu neorealističnog talijanskog filma

Denis Derk

denis.derk@vecernji.net

Predstavom “Otac hrabrost” Borisa Bakala definitivno je ostvarena želja novog intendanta Dubrovačkih ljetnih igara Krešimira Dolenčića da se Dubrovniku (a onda i Dubrovčanima) vrati duša.

Putovanje u univerzum

Riječ je o fizički napornoj predstavi i za izvođače i za publiku. Igra se na pet lokacija unutar Grada (uz jedan mali izlet kod Buže), predstava traje gotovo tri sata i iziskuje podosta hodanja po dubrovačkoj jezgri. No, predstava je još napornija za psihu jer glumci neprestano propituju savjest, moral, snove i maštanja publike koja se može opustiti tek kada legne na improvizirane bolničke ležajeve u palači Sponza i u totalnom mraku gleda u ono malo neba što se vidi iz te bivše dubrovačke kovnice novca, carine ali i mrtvačnice.

Svake se večeri u Dubrovniku zapravo igra pet različitih predstava jer pet grupa publike kreće s pet različitih točaka. Ja sam izabrao polazak iz Buže pa mi je voditelj

Opušten i izrazito duhovit Srećko Horvat kao profesor pred starom pločom

Marija Šegvić i Emil Matešić sa Silvijom Vovkom u pozadini u sceni iz predstave AHIV DLJI

bio vispreni, iskreni, energični Silvio Vovk koji je u maniri trubadurskog Petrice Kerempuha vodio oveću grupu na dugo putovanje po dubrovačkom, ali i osobnom univerzumu svakog posjetitelja. Sudeći prema reakcijama iz publike, nitko nije ostao ravnodušan na Bakalovu predstavi.

Razaratelji svjetova

Osnivač i voditelj Bacača sjenki ovog je puta na elitnom hrvatskom festivalu brojnu publiku pretvorio u bacače uspomena, osobnih i javnih frustracija, stavova, u razaratelje svjetonazora i stvaratelje odnosa koji su trajali od koje sekunde do dva, tri sata. Silvio Vovk uspješno je grupu slučajno okupljenih ljudi na festivalu, od kojeg se očekuje i financijska transparentnost i umjetnička uspješnost i ne-

smetan rad restorana, kafića i klubova s elektroničkom glazbom, pretvorio u razred u kojem je bez problema izabrana razrednica (blagajnici su se nudili sami), a koji je dobio i svog dobrog duha, Joea Magarca... A različiti domaćini u različitim prostorima kao što su igralište ispod Minčete, Osnovna škola Centar i Collegium Ragusinum noćnoj su šetnji davali svoje mirise, svoje strahove i svoje istine. Treba

pohvaliti opuštenog i doista iznimno duhovitog Srećka Horvata koji se prirodno uživio u ulogu profesora koji u ruci još ima kredu kojom piše po starinskoj ploči, ali i dvije sjajne improvizatorice Amandu Prenkaj i Miu Biondić koje su u maniri pravkinja glumišta u gluhom prostoru kod Minčete publiku potresle do krajnjih granica... I da, bilo je u predstavi i Srda, bilo je i Milanovića i Busha, psovalo se u kolegiju u kojem je djelovao isusovac Ruder Bošković, ali sve je to kao spužvom obrisao onaj nevjerojatno poetični kraj u Sponzi, ravan finalu nekog neorealističkog talijanskog filma u kojem publika može opušteno ležati u jednoj od najljepših i najskladnijih europskih palača na kraju predstave koju će jako teško zaboraviti čak i najokorniji cinici.